

mallorca socialista

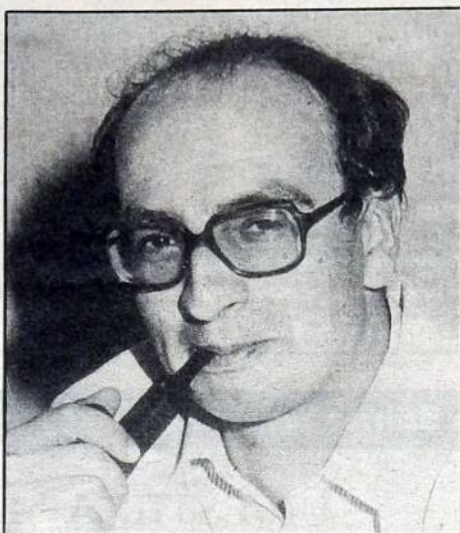
N.º 48 setembre 1982 - 50 pts.

28 d'octubre

LES ILLES CAP AL PARLAMENT

JOAN PERELLÓ

DAMIÀ PONS

LLORENÇ RIGO

PER MALLORCA, L'ÚNIC VOT ÚTIL

Contra les possibilitats d'aconseguir una veu de Mallorca en el Parlament, s'aixeca un perill: la mecànica del falsament denominat "vot útil". Consisteix en donar per suposat que determinades forces polítiques no tenen cap possibilitat d'obtenir representació i que, per tant, és inútil votar-les. Els nacionalistes del PSM lluitam des de fa temps contra aquest plantejament erroni. Malgrat les campanyes en contra, avui som presents a bona part dels Ajuntaments de Mallorca i als Consells. Amb més de 30.000 vots a les eleccions del 3-Abril-79, el "PSM-Nacionalistes de les Illes" hem deixat d'esser fa temps una força marginada i testimonial. A les passades eleccions als Consells fórem la tercera força política de Mallorca. Dins un camí de consolidació del nacionalisme a Mallorca, ara aspiram a obtenir representació al Parlament.

Allò que interessa als mallorquins és que els problemes

de Mallorca siguin plantejats, debatuts i resolts en el Parlament. Però perquè això sigui així, l'experiència passada ens demostra prou bé que no hem d'esperar res dels par-

tits centralistes. La difunta UCD no necessita comentaris. El PSOE és tan responsable com la UCD d'un Estatut d'Autonomia de tercera categoria i que, a més a més, ha

marginat la Part Forana i les illes menors. Com també ho és d'un Fons de Compensació Interterritorial que assigna unes inversions vergonyosament bai-

xes a les Illes. UCD i PSOE sembla també haver anat d'acord per negar a les Balears les generoses tarifes que donen a Canàries. Mallorca comença a estar farta d'esser un simple

lloc on l'Estat centralista troba divises abundants, a canvi d'unes inversions mínimes. Perquè això canviï, necessitam allò que ara no tenim: una veu de Mallorca al Parlament. Els mallorquins hem de deixar d'esser comparses dins els partits centralistes i escriure, a través del nacionalisme, la nostra pròpia Història. Per tot això, el vot a les Eleccions Generals del 28 d'octubre al "PSM-Nacionalistes de les Illes" serà l'únic vot útil. El vot útil que ha de donar -decisiva passa endavant del nostre país- una veu de Mallorca en el Parlament.

ELS
ESPECIALISTES

EN
ALTA
FIDELITAT

so professional,
televisió,
cinema,
discs

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
★ Descompte especial ★
★ als lectors de ★
★ "Mallorca Socialista" ★
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

C/. Antoni Marques i Marques, 4
Telf. 296174
CIUTAT DE MALLORCA

"SA MÀQUINA DE COLCAR": UNA ALTERNATIVA NECESSÀRIA

El retorn a la bicicleta sembla una moda pròpia d'ambients d'utòpics més aviat pròpia per a les pamejades dels al·lots que no per fer la competència als moderns mitjans de comunicació com l'automòbil, la moto o l'autobús. Es per això que n'hi haurà molts que trobaran que es dona massa importància a la bicicleta i se n'afavoreix massa l'ús per dins ciutat a les propostes de la revisió del pla general d'ordenació de Ciutat.

Convé emperò pegar una ullada a les tendències actuals a països que ja fa temps que han passat per allà on arribam nosaltres ara. Per exemple a la República Federal Alemanya els itineraris reservats per als ciclistes tenen una llargària de 20.000 kilòmetres i a l'Estat Francès de 2.000 kms. La conseqüència d'aquestes facilitats han estat la venda en tres anys a la R.F.A. de 13 milions de bicicletes.

A l'Estat francès l'any 1980 l'Administració adreçà 18 milions de francs per a subvencionar la creació de noves vies a través de les col·lectivitats locals; l'any 1981 foren 8 milions, i el 1982 seran 25. Cal però tenir en compte que allà cada metre quadrat de pista costa entre 3.000 i 8.000 francs i per això la Federació francesa d'usuaris de la bicicleta, la qual té 110.000 socis, proposa que la part de l'Estat per 1983 passi als 100 milions per solucionar un problema que afecta gairebé tota la població, començant pels escolars que aprofite-

rien més la bicicleta però que malhauradament no poden votar.

Naturalment la qüestió electoralista ha presidit fins ara les respostes que ha rebut la demanda de circuits per a bicicletes. La darrera moda consisteix a inaugurar a un lloc enfora de per tot, i partint d'enlloc per no anar enlloc, una ridícula pista per a ciclistes, perquè això augmenta la "qualitat de la vida"... El problema naturalment és que manquen tècnics especialistes competents a la direcció de l'equipament i serveis dels ajuntaments, i també manquen associacions de ciclistes com les que ja hi ha a l'estranger, les quals haurien d'esser consultades en tirar nous projectes.

Quan sabem que a l'Estat francès entre 1970 i 1981 es varen vendre 22 milions de bicicletes i que hi ha xifres sobre els percentatges de les bicicletes respecte a altres vehicles a les ciutats, d'aquí no en sabem res de res. Tot i que quan s'organitzen diades ciclistes surten màquines de per tot arreu que llavors es tornen amagar o només s'usen per fer exercici pel camp els caps de setmana. Només solen esser allots els qui colliquen en bicicleta per ciutat, com si anar en bicicleta "fes pobre", o "estrambòtic", quan és un fet que a Holanda i als països escandinaus, els llocs d'un nivell de qualitat de vida més alt, és ben corrent que tothom circuli normalment en bicicleta, els petits i els més grans.

Clar que tornar introduir la "màquina" a les ciutats suposa superar obstacles importants com la prioritat donada a l'ús sense gens de moderació del cotxe individual, un urbanisme fet a la mesura d'aquesta manca de moderació... I no es poden oblidar els ciclistes morts pels automòbils als carrers, cosa que només es pot arreglar reduint la velocitat a 40 km/hora (com al Japó), i afavorint molt més els transports comunitaris (així s'arribarien a resoldre el 50 per cent dels problemes de seguretat dels ciclistes).

Caldrien unes altres mesures simples i poc costoses, que són les que reclamen les associacions de ciclistes europees: carrers i trajectes només per a ciclistes per els qui hi viuen (a l'Alemanya Federal van creuant continuament); reducció de velocitat a segons quins carrers, pels quals només podrien passar alguns autobusos concrets; ús d'una part de les aceres quan siguin prou amples; llums especials als semàfors dels encreuaments perquè les bicicletes partequin abans que els cotxes; corredors per a bicicletes (de vegades contra sentit); i sobretot que les pistes per a bicicletes no es facin destruint els darrers espais verds dels nostres barris.

Perquè la "màquina de colcar" és una alternativa, no l'única, al caos circulatori urbà actual que ofega els ciutadans inútilment quan els cotxes ja no són cap solució, sinó l'oferta consumista.

Cartes a Mallorca Socialista

UN ESTIU A MALLORCA

El títol és pompós i un pèl enganyós com els d'aquelles "redaccions" que ens obligaven a fer a l'escola franquista. Però queda molt cinematogràfic.

He passat una setmana a Mallorca, pràcticament sempre a Ciutat, amb alguna escapada a Esporles, Valldemossa i Sant Joan. Vol dir que el meu coneixement de l'illa és molt limitat i bastant restringit a Palma, però suficient, penso, per a poder-me referir a la que m'ha semblat enorme despersonalització — i, per tant, desnaturalització — del país.

El nostre idioma és pràcticament absent de tot. Com a màxim, tan sols ocupa un espai marginal i sempre secundari al de la llengua "del imperi", i encara amb errors d'ortografia o sintaxis notables que el converteixen en el pobre "patois" o "dialecte" que voldrien que fos. Com a exemple paradigmàtic tenim anuncis del propi Ajuntament de Palma on s'escriu "servici" o "torneu internacional". Els carrers de Ciutat — la immensa majoria — conserven el seu nom "imperial" i, a tot estirar, al barri vell es pot observar una rajoleta que indica el nom propi i tradicional del carrer, com una relíquia històrica, totalment (definitivament?) supeditat ja al nom castellà. La Caixa de Pensions de Catalunya i les Balears, a Mallorca és Caja de Pensiones. La Seu de Ciutat anuncia una única missa "en mallorquí" i encara en diumenge, que deu ser l'únic dia i hora que hi van els "mallorquines". El restaurant "Ca'n Juanito" se subtitula "casa de manjars". La gent se l'adreça habitualment en castellà i, a vegades, el segueix mantenint, amb grans dificultats en molts casos, i malgrat que tu segueixis usant el català. Cal dir, però, que en aquest aspecte, que molta amica m'havien comentat, he estat verament afortunat i m'ha passat en molt comptats casos. Tanmateix, qualsevol immigrant no-catalanoparlant no es troba, pel que sembla, gaire estimulat socialment a conèixer la llengua del país, sinó que les dues llengües viuen en compartiments estancs, però amb l'agreuja que el nostre compartiment és envaït o abandonat a la més mínima ocasió.

Tot això em porta a parlar del que per a mi és el moll de la qüestió: la colonització. Una molt amable senyora a l'Oficina Municipal de Turisme, em regalà una "Guia de Informació Turística de Balears", en la qual, amb l'absència absoluta de la llengua pròpia en el fons i en la forma, i, en ple any 1981, es diuen coses com: "...conservando sus franquicias y fueros propios hasta 1715, en que fueron abolidos por Felipe V. A partir de entonces, las Balears giraron bajo la órbita española formando una de sus más bellas, ricas y prósperas regiones". I olé. Cap referència a la cultura pròpia que no sigui: "Los bailes populares llamados... 'mateixas'... 'se llar-

ga", "se curte"... Referent a Mallorca, "...el escritor Salvaterra? la llamó 'la isla arbolada'. Li debía costar, a l'home. Tots el noms de pobles i llocs d'interès hi són en la seva versió "espanyolitzada". El mateix podrien dir pel que fa als capítols dedicats a Menorca. Tot un manual digne de l'època Fraga l'irbarne o d'altres del mateix gènere.

Quant a la bandera, la quadribarrada comuna, de les terres d'Aragó fins a les vostres, i de la qual hi ha encara tants signes per bona part de la Mediterrània, apareix "matissada" per les distintives torres il·lenques. He vist com un Banc anunciava "canvi" i un restaurant "benvinguts". Amb aquesta modalitat de la bandera al costat. Cal deduir, doncs, que la cosa no va per a catalans ni per a valencians. Ens hem de sentir inclosos en el "bienvenidos" i la "roigualda".

Històricament, la destrucció de qualsevol civilització ha passat per la progressiva cantonalització política-geogràfica i per la creixent dialectalització (en sentit pejoratiu) de la llengua. Veient algunes Cartes al Director a "Diario de Mallorca" i a "Última Hora", invariablement escrites en "imperial", t'adones que el perill "continental" o "Català" és pitjor que el setge pertinax a què els corsaris de tots els segles han sotmès i sobuotat l'illa, l'arxipèlag. Fins i tot, i voldria que fos un error, de la carta d'un lector caldria deduir que Blai Bonet, que fou un dels autors que a la meua adolescència barcelonina més em fraparen, ens acusa de pirateria destructora de la cultura balear.

Perquè el fons de tot aquest batibull només és que tots els que protenen continuar la nostra colonització comuna — la vostra i la nostra, la dels Països Catalans, o Valencians, o Balears, o

Pitiüsos, que se me'n ben refot el nom — estan ben ajudats pels curts de vista regionalistes que confonen ous amb caragols i que fan el joc als indissimulats imperialistes espanyols (no hi ha cap altre imperi, a la península) que són un felx entre els autòctons de cada un dels nostres països.

Fiquen en un mateix sac aquells que no dubten a convertir la bandera primitiva de la Confederació catalano-aragonesa en quatre de diferents, aquells que diuen que als nostres països es parlen tants idiomes com "comunidades regionales" hi ha (català, valencià, mallorquí, menorquí, evissenc,...), aquells que volen acabar de liquidar el nostre patrimoni nacional (sa Dragonera, ses Salines, es Trenc, les albuferes de València i d'Alcúdia, el Pedraforca, Vandellòs, Ascó, Cofrents,...), aquells que mantenen la confusió històrica més aberrant als centres d'educació de la mainada i als mitjans de comunicació de masses, i veurem que s'assemblen sospitosament o són els mateixos que aquells que no toleren cap més bandera "nacional" que la roigualda, que no permetrien que els s'arribés a plantejar que el castellà, l'andalús, l'estrenyem, el canari o el cubà eren idiomes diferents, aquells que han provincialitzat els nostres països dintre d'una anomenada "unidad superior" feta a la seva mida, per a treure'ls l'olor de colònia que feien.

I, tanmateix, catalans de banda i banda de frontera, balears i pitiusos, valencians i fragatins que anem a peu (per entendre'ns), sabem prou bé per on van els trets i els drets.

JOSEP, CORSARI CATALÀ AMIC DE MALLORCA.

mallorca socialista

"La revista de l'esquerra nacionalista"

Responsable-Coordenador: Rafel Oliver i Pigüell
Consell de Redacció: Antoni I. Alomar, Joan Barceló, Biel Florit, Tomeu Payeras.
Edita: Partit Socialista de Mallorca.
Redacció, Administració i Publicitat: Carrer Temple, 7, Ciutat de Mallorca — 1
Tel. 22 14 14 - 22 16 26
Imprimeix: Editora Balear, S.A.
Dipòsit legal: PM 511-77
Tirada: 8.000 exemplars.

EDITORIAL

LA VEU DE MALLORCA

Mallorca arriba a les eleccions generals del 28 d'octubre amb un sentiment generalitzat de cansament i desànim. Decepció lògica i legítima de "la cosa política", tanmateix. Esperàvem que amb l'adveniment de la democràcia els problemes dels mallorquins serien debatuts seriosament, ja amb plena llibertat. I que començarien a trobar solució d'acord amb els interessos generals de la nostra terra. L'acabament del franquisme aixecà grans il·lusions i entusiasmes per tot arreu. I també a les Illes. Ara tot això és aigua passada. Els problemes de Mallorca no s'han resolt. Més alarmant encara: ni tan sols s'han fet arribar al Congrés o al Senat.

Això ha estat així perquè els diputats i senadors de les Illes han actuat a Madrid absolutament d'esquena als interessos dels pobles insulars. Convé dir, però, que hi han jugat el paper que els fou assignat. Ells no són els portaveus de les inquietuts dels pobles de les Illes, sinó tan sols el

"peonatge provincial" de les maquinàries de poder —o d'oposició, tant se val!— d'àmbit estatal. Els partits centralistes esperen que l'electorat passiu i conformista de la "Província de Balears" envii cap a Madrid els diputats "cuneros" i alguns senadors fantasmals. I fins ara el centralisme ha obtingut l'assentiment d'unes Illes que semblen no reaccionar davant qualsevol indignitat centralista. Ahir fou una llista encapçalada per un lloç Cervera; avui és un Estatut miserable i pendent encara; demà pot ésser un titella de l'estil dels Rodríguez Miranda que demani el vot dels mallorquins, menorquins i eivissencs.

Mentre les opcions nacionalistes no facin camí a les Illes, Mallorca seguirà sense veu a les Corts Generals. Els diputats i senadors "provincials" que ara tenim són el producte final de la dependència política de Mallorca, de les Illes. No espereu que aixequin una encesa protesta en nom dels pobles

de les Illes. Aquesta no és la seva funció, el seu paper és el que ja coneixem: ésser comparses passives d'uns partits centralistes que ignoren la nostra terra i els seus problemes.

El balanç d'aquests anys darrers és absolutament decepcionant per Mallorca. Un Estatut de tercera sense aprovar. Uns consells escassament operatius. Una política de tarifes molt per davall de Canàries. Un fons de Compensació Interterritorial —establert per acord UCD-PSOE— que destina una misèria a inversions a les Illes. Un turisme vital per a l'economia insular que no s'ha sabut fer compatible amb una ordenació territorial que protegeixi uns espais naturals amenaçats de destrucció imminent i irreversible. Una agricultura agonitzant, descapitalitzada i desorganitzada. Una indústria amb sectors en crisi que esperen una reestructuració dinàmica. Una petita empresa ofegada per l'absència de crèdits assequibles i amenaçada per

uns monopolis agressius. I una cultura autòctona que segueix vegetant dins la més completa marginació, mentre una tímida normalització lingüística s'ha estancat just iniciat el camí.

Els mallorquins esperem de la democràcia que aquests problemes —vitals per al futur del nostre país— siguin el centre de l'atenció dels polítics elegits pel vot popular del nostre poble. L'espectacle d'una dreta nostàlgica del franquisme; del caos d'una UCD convertida en un galliner de personalismes; d'un PSOE on uns i altres esperen —talment els d'UCD!— que la consigna de Madrid els doni la victòria i l'escó enfront dels enemics interns; i d'un PCE enfonsat dins el neostalinisme, espoltrit fins a la frontera del testimonialisme... tot això és una visió denigrant del que ha d'ésser la democràcia. Els nacionalistes del PSM aspirem a ésser —al Congrés i Senat— la veu de Mallorca que, com els fets demostren, mai no seran els titelles insulars del centralisme.

si vols
l'autonomia
i una
mallorca
més justa
LLUITA
amb qui
no depèn
de madrid

**AJUDA A QUE MALLORCA
TENGUI UNA VEU A MADRID**

ESPERAM EL TEU SUPORT ECONÒMIC

CAMPANYA ELECTORAL - PSM

C/c. 687.023 — 04

CAIXA D'ESTALVIS

"SA NOSTRA",

OFICINA PRINCIPAL

Elegancia i bon gust

En models exclusius de:

Antonio Ponze
Atasi
Bop
Escola
Enrique Caminal

Hil Parade
Margarita Nuez
Martela Brazzy
Nina Ricci
Pertegez

Pier Carden
Susana
Tanagra
Zebedia....

S'ol
boutique

Banc de S'oli

Rubi, 12 Ciutat de Mallorca

MANIFEST DE LA I TROBADA DE Joves DE LES CIUTATS DE LA MEDITERRÀNIA

Des del principi, la Mediterrània ha estat un bressol de civilitzacions i cultures diferents en la seva concepció però connectades mitjançant la Mediterrània.

Es des d'aquesta perspectiva que la I Trobada de Joves de les Ciutats de la Mediterrània, desenvolupa a Barcelona des del 18 al 25 de juliol de 1982, ha afavorit la convivència de les diferents cultures mediterrànies des d'una òptica juvenil. S'ha fomentat l'intercanvi cultural a partir del debat de la problemàtica comuna, i a on la llibertat d'expressió i el respecte per les idees han estat una resposta pacífica a la irracionalitat en un moment en què els conflictes bèl·lics i les agressions a les llibertats en la zona mediterrània fan difícil la convivència.

Els participants a la I Trobada de Joves a la Ciutats de la Mediterrània hem constatat que:

- a) Existeix una problemàtica juvenil comuna
1. Atur
2. Subtreball
3. Problemes de comunicació i paper dels joves en relació als diferents poders institucionals.
4. Degració del medi ambient mediterrani.
5. Conflictivitat i violència.
6. Marginació i racisme.
7. Crisi del sistema de producció i de consum (energia nuclear).
8. Migracions forçades per raons econòmiques i polítiques.

b) El Mediterrani: un projecte comú
Proposem:

1. Intercanvis que afareixen la identitat cultural i per tant la independència de cada nació contra les opressions i dominacions econòmiques i polítiques d'unes cultures contra les altres.
2. Davant del joc que afavoreixen les superpotències, creim que els països de l'entorn mediterrani s'han de definir com alternativa pròpia.
3. Un turisme d'integració a la natura i descoberta de la realitat cultural, que s'oposi al turisme industrial i de colonització dels diferents indrets.

En conclusió:

1. Creim que sols el diàleg sincer d'igual a igual permet la comprensió dels problemes i les seves solucions.
2. Volem ésser una força contra la degradació del medi ambient del Mediterrani mitjançant la pressió als poders públics i econòmics.
3. Tenim la voluntat que la participació a les properes trobades, per sobre de les diferències ideològiques de cada participant, s'ha de promoure la lluita per la pau i la col·laboració entre els pobles.
4. Constatem que els objectius de la I Trobada de Joves de les Ciutats de la Mediterrània han estat superats àmpliament, demostrant la seva autoritat.
5. Es per això que proposem la creació d'un organisme permanent de coordinació dels joves de les Ciutats de la Mediterrània.
6. Volem també que el IIencontre de joves de les ciutats de la Mediterrània que es realitzarà a Túnis el juliol de 1983, permeti aprofundir el projecte de pau i llibertat que ens és comú.

Barcelona, 24 de juliol de 1982

EL PETIT COMERCIANT I ELS GRANS ESTABLIMENTS

No fa gaire dies que, amb una assistència massiva de públic, es va inaugurar una gran superfície comercial a la nostra ciutat. Assistència tan massiva que arribà a provocar embossos de trànsit a l'autopista de l'aeroport. Al mateix temps es desenrotllava, amb tota la intensitat possible en aquestes circumstàncies, una campanya promocionada per PIMEM en defensa del comerciant petit i mitjà. El que succeí el primer dia no sembla donar esperances sobre l'èxit de la campanya.

No obstant això, aquesta campanya obeeix a qualche cosa més que a un intent de defensa dels comerciants petits o tradicionals: el que està en joc és la supervivència d'un sistema d'economia a les illes Balears en un centre de consum a nivell internacional i la presència d'aquestes grans companyies comercials no deixa, doncs, de ser-ne un símptoma revelador de tot.

Al marge dels interessos

del comerç tradicionals; considerant fins i tot que la campanya tenguí sols aquestes mires gremials, nosaltres hem de plantejar-nos tota la política comercial que s'està duent a la nostra terra, coincidint en molts de punts amb el que s'exposa a la dita campanya. I, principalment, amb la certesa que les tals companyies multinacionals no fan res més que incrementar les exportacions de l'excés obtingut a les illes Balears.

La lluita contra aquests gegants és impossible. És igual que es plantegi a nivell de comerç, com a nivell d'especulació en terres. Mentre se segueixin mantenint lleis antiquades i inadequades, qualsevol confrontació acaba amb la derrota del més feble, és a dir, de nosaltres. Tot el món anirà a comprar allà perquè és més barat i ho és perquè tenen una millor organització, gran capital darrera i poden permetre's de mantenir una

situació de venda amb pèrdues en determinats articles per temps indefinit. L'estalvi a nivell individual repercutirà en un menor ingrés general però aquest és un detall que no es nota fins que no han passat uns quants anys.

Per a evitar situacions límit, com aquesta que denunciam els comerciants tradicionals, ens hagués fet falta un Govern autònom amb un programa nacionalista en política econòmica i un nivell de competències adequat. Ara hem d'assistir impotents al fenomen pel fet d'aplicar-nos una legislació general i, per tant, inadequada. Ens resta, això sí, el recurs a l'enrabiadura i l'esperança que quelcom canviaria en un futur, en tenir consciència de país.

A nivell de formació política és necessari dir públicament que estam d'acord amb la campanya que estan portant a terme els petits i mitjans comerciants. Fins

ara cap força no ho ha fet a pesar que es poden perdre uns mils llocs de treball i d'incrementar-se, en una quantitat important, les nostres transferències de capital a l'exterior. I poc més podem fer, donat que les claus del poder encara estan fora de les mans nostres, de la nostra decisió com a poble, i, encara, aquells que podrien fer alguna cosa, se senten fermats per una normativa corresponent al règim anterior.

La situació que ara traspassen els comerciants tradicionals de CIUTAT, ben aviat l'experimentaran altres agents econòmics locals, perquè el procés de transformació de la nostra economia i societat està en marxa i dirigit per mans i capitals estranys. I, si segueixen així les coses, no estarem molt de temps que haurem de recordar aquell poema de Bertolt Brecht sobre l'home desprecupat perquè mai li tocava, fins que a la fi li va tocar.

Els barris de Ciutat

ASSOCIACIÓ DE VEINATS ES FORTÍ

per Mateu Joan i Florit

Les AAVV foren durant els darrers anys de la dictadura i els primers de la democràcia, protagonistes de reivindicacions i lluites en favor dels seus barris. Recordem el Puig de Sant Pere lluitant per la remodelació del seu barri, les lluites a favor del Parc de Mar, contra el "Pipe Line" protagonitzada per les associacions de la costa de llevant.

Foren també dinamitzadores de la vida cultural de les barriades, organitzant les festes tant d'estiu com d'hivern. MALLORCA SOCIALISTA, amb el desig de fomentar la participació de tots els mallorquins a les AAVV, obri avui una sèrie d'entrevistes a representants de les mateixes.

Entrevistam avui a Salvador Oliver i Vallés, que és president de l'Associació de Veïnats de "Es Fortí".

—Quines són les principals activitats de la vostra associació?

—La nostra activitat està centrada en el jovent, joves entre 12 i 20 anys. Fem taller, diapositives, cine-club, excursionisme, i tenim quatre equips de balon-mà de diverses categories. Recentment, la regidoria de joventut de l'Ajuntament ha organitzat activitats d'estiu per a nins i per a joves. Els nins han respost molt bé i totes les places a les diferents colònies i campaments ja estan reservades. Els joves en canvi no han respost en absolut de manera que no hi podrà haver activitats per a ells.

—A què atribueixes aquesta actitud dels joves de Ciutat?

—Hi ha un passotisme ge-

neralitzat entre el jovent. Els joves passen especialment de les activitats organitzades per les institucions.

—Moltes AAVV organitzen les festes d'estiu. Vosaltres també?

—Durant dos anys les organitzàrem. L'any passat no ho ferem i enguany tampoc no en fem comptes. Ens manca la col·laboració dels veïnats, tenim pocs mitjans econòmics i molts de brètolos que ens ho espenyen tot.

—Tu veus necessàries les AAVV avui?

—Ara que no hi ha batles de barri, l'associació ha de canalitzar la problemàtica del barri cap a l'Ajuntament.

—Com és el moviment ciutadà a la teva barriada?

—La gent s'en fot de quasi tot, només se mou per coses molt concretes i que la toquin d'aprop.

—Quina és la vostra relació amb l'Ajuntament?

—Es molt minsa. En Paco Leza i En Joan Perelló són els únics regidors que han visitat la barriada.

—Quina problemàtica teniu al Fortí per a desenvolupar la vostra tasca?

—Ens manca gent per a fer feina, i tenim pocs mitjans econòmics, les quotes són baixes i les subvencions de l'Ajuntament, poques i arriben tard. També ens manca un mitjà de comunicació, una revista com la que edita l'AAVV de S'Arenal" seria ideal per a la nostra barriada, però és difícil finançar-la.

—Quants de socis teniu?

—En tenim 120, encara que els més joves no paquen quota perquè no tenen doblers.

—Vostros estau a una zona privilegiada, esportiva i cultural. Tenu el camp del Mallorca, el Palau d'Es-

ports i les instal·lacions esportives de la Policia Municipal. Què teniu accés a totes aquestes instal·lacions?

—Hem fet moltes gestions per a poder-les utilitzar i mai no ho hem aconseguit. Hem d'anar a Son Fortí on tenen una esplanada amb porteries, allà hi podem jugar.

—Per acabar, ¿Què demanaria als veïnats de Fortí i que demanaria a l'Ajuntament de Ciutat?

—Als veïnats els demanaria més participació. Si volem arreglar la barriada ha d'esser entre tots. A l'Ajuntament li demanaria que cuidés més la zona verda de Son Cotoner, més neteja per tot arreu, una guarderia municipal, una biblioteca, zones esportives públiques i més subvencions, perquè sense doblers no se pot fer quasi res.

Ultima Hora

Nº

INFORMATIU BALEAR O INFORMATIU D'UCD?

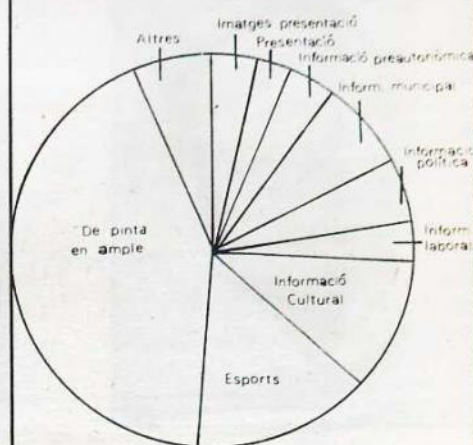
¿Pot qualificar-se de "balear" el programa regional que de dilluns a divendres emet TVE? La recollida de dades efectuada el passat mes de juliol vol facilitar-ne la resposta, tot i que parlen per elles mateixes. Així i tot, desitjant poder contrastar-les amb una nova recollida i volem recalcar dos fets que més que parlar, canten: primer, la nul·la atenció de-

dicada a Formentera (¿tal vegada com a conseqüència de la desaparició de la UCD a l'illa?) i l'escassa atenció prestada a Menorca (inferior, fins i tot, a la proporció que li correspon segons el percentatge de la població dins el conjunt de les illes); segon, ¿amb quins percentatges s'ajusta el temps que pertoca a cada partit polític? Si ens atenem

als resultats de les eleccions dels diferents consells, és inquestionable la marginació que sofreix el PSM i la descarada propaganda a favor de la minoritària Alianza Popular. A tot això, hem d'afegir que la incorporació el dia 13 de la secció estiuenca "De pinte en ample" ha suposat un notable retall de l'espai habitual i la consegüent tria de les notícies.

Per una altra banda, reconeixem la nostra benevolència en considerar com a manifestacions culturals alguns esdeveniments que més aviat poden tilar-se de "cròniques de societat" (així, per exemple, les inauguracions d'exposicions de pintura). Finalment, cal insistir en el fet que el programa no s'emeté a la nit fins el 21 de juliol.

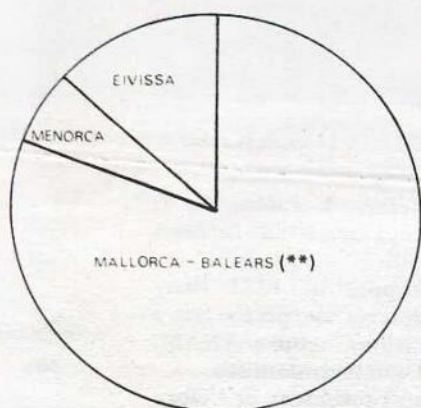
PERCENTATGE DEL TEMPS DEDICAT A CADA TIPUS D'INFORMACIÓ

Imatges presentació.....	3,86 o/o
Presentació.....	2,50 o/o
Informació preautonòmica.....	4,36 o/o
Informació municipal (*).....	6,72 o/o
Informació política.....	5,15 o/o
Informació laboral.....	3,29 o/o
Informació cultural.....	10,88 o/o
Esports.....	14,10 o/o
"De pinte en ample".....	45,88 o/o
Altres (**).	3,26 o/o

(*) Aquesta informació fa referència als ajuntaments, però està pràcticament copada per Palma, amb un 74,46 o/o.
(**) Succells, turisme, barris, informació meteorològica, societat...

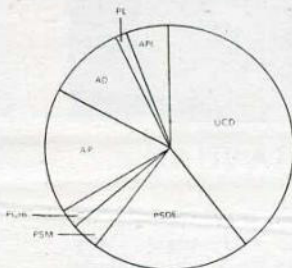
PERCENTATGES DEL TEMPS DEDICAT A CADA ILLA (*)

Mallorca - Balears.....	80,00 o/o
Menorca.....	6,38 o/o
Eivissa.....	13,61 o/o
Formentera.....	0,00 o/o

(*) Sense tenir en compte la informació esportiva ni l'espai "De pinte en ample".
(**) Malgrat que són mínimes, hi ha informacions que es refereixen al conjunt de les illes (com per exemple la informació meteorològica).

PERCENTATGE DEL TEMPS DEDICAT A CADA PARTIT POLITIC (*)

UCD.....	39,55 o/o
PSOE.....	20,21 o/o
PSM.....	3,74 o/o
PCIB.....	2,55 o/o
AP.....	16,84 o/o
Acció Democràtica.....	10,54 o/o
Partit Lliberal.....	1,24 o/o
Agrupació Progresista Independent.....	5,30 o/o

DIFONDRE
"MALLORCA
SOCIALISTA"
ES PARTICIPAR EN
LA LLUITA DEL
NOSTRE POBLE

Hora mitjana de començament.....	14 h. 32'25"
Hora mitjana de finalització.....	14 h. 55'42"
Duració mitjana del programa.....	23'17"

POLÍTIQS QUE MES HAN APAREGUT EN EL TOTALS DELS PROGRAMAS

	APARICIONS	PARTIT
1. Ramón Aguiló.....	6	PSOE
2. Jeroni Albertí.....	4	UCD
3. Santiago Rodríguez Miranda.....	4	UCD
4. Andrés Moreno.....	3	PSOE
5. Leopoldo Calvo-Sotelo.....	2	UCD
6. Eloy Ibáñez.....	2	UCD
7. Abel Matutes.....	2	AP
8. Pere Morey.....	2	UCD
9. Francesc Triay.....	2	PSOE

PERCENTATGES DELS PARTITS MAJORITARIS

	Temps dedicat per l'Informatiu Balear	Total Consells	Consell Eivissa	Consell Mallorca	Consell Menorca
UCD.....	47,71	46,70	27,41	48,86	44,26
PSOE.....	24,38	25,45	19,21	27,00	17,41
PSM.....	4,51	11,44	—	11,72	18,38
PCIB.....	3,07	7,32	6,52	6,99	10,71
AP.....	20,31	9,07	46,84	5,40	9,22

transformar la seva cuina és facil

Si la seva cuina ha quedat antiquada i ja no sap on ha de posar les coses és l'hora de fer un pensament.

Transformi la seva cuina en un lloc on pugui
CUINAR, MENJAR i PASSAR-HI HORES AGRADABLEMENT.
CUINA-COMPLET se n'encarrega de tot: Llanterneria, obra, pintar,
electricitat, ebenisterie, etc.

CUINA-COMPLET és un únic pressupost
i una casa única que se n'encarrega de tot

Confiau en

Cuina Completa

"Experts en transformar la seva cuina"

C/. Rosiñol, 20 (devora Lirico Palace). Tel. 23 51 76. PALMA

AQUESTA ES LA CANDIDATURA PSM-NACIONALISTES

JOAN PERELLÓ

Nascut a Campos dia 10 de juliol, l'any 1953. Es casat i té un infant.

S'incorporà al PSM arrel de la campanya electoral de l'any 1977.

Es administratiu a la companyia "Iberia", actualment en excedència des de que ocupa el càrrec de tinent de batle de l'Ajuntament de Palma, on s'ocupa de l'educació, la normalització lingüística, les biblioteques i els arxius.

Comparteix aquestes activitats amb la d'escriptor, i ha publicat tres llibres.

MARIA JUAN

Va néixer a Ciutadella de Menorca dia 4 de maig, l'any 1947. Es fadrina, llicenciada en Filosofia i, professionalment, mestra d'escola.

Pertany al Partit Socialista de Menorca des de la seva fundació, el setembre del 1977, i formà part del seu primer secretariat.

Actualment és Consellera de Sanitat del Consell Insular de Menorca, on ha desenvolupat un programa d'educació sanitària i altres tasques respecte de la deficiència mental, les guarderies, etc.

CLIMENT GARAU

Va néixer a Palma dia 5 d'octubre, l'any 1924. Es casat i té tres fills.

S'incorporà al PSM l'any 1978, després de pertànyer a organitzacions com ANAM, GASI i Unió Autonomista.

Ha estat president de l'Obra Cultural Balear des de l'any 1969 fins al 1977, i també ha estat president de la Promotora Mallorquina de Mitjans de Comunicació (Ràdio Mediterrània). Professionalment, és apotecari analista.

JOSEP STELMA

Va néixer a Sant Joan de Sant Jaume dia 28 de maig any 1924. Es casat i té tres fills.

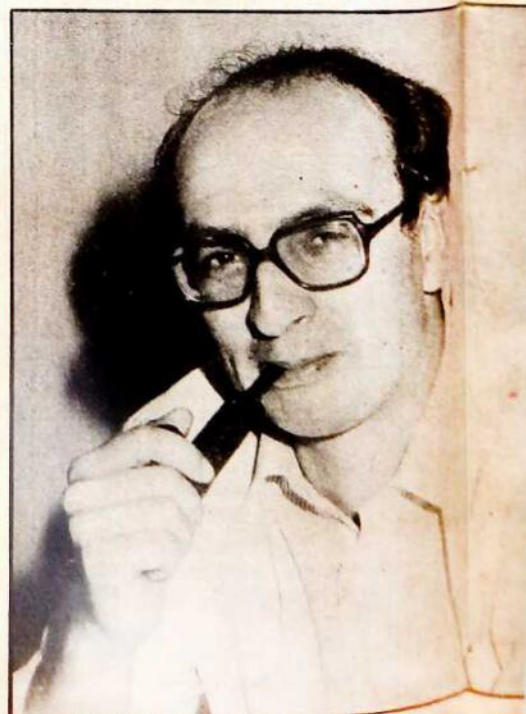
Treballa en el sector de la construcció i és membre de la Unió Autonomista.

La seva obra en el camp de la cultura ha produït engany.

Es membre del Consell Insular de la Cooperació i Regidori de la Corporació Independent de Sant Joan de Sant Jaume.

PARTIT

AL CONGRÉS DE DIPUTATS DE LES ILLES

EP STELRICH

Néixer a Sant Joan dia 12 de maig, l'any 1928. Es casat i té dos fills.

Viu en el camp i és membre de la Unió de Pagesos.

En el PSM s'ha incorporat.

És membre del Centre Cultural Agrícola i de la Candidatura de Sant Joan.

BARTOMEU PAYERAS

Va néixer a Inca dia 2 de maig, l'any 1948. Es fadrí, i resideix a Pollença.

S'incorporà al PSM el maig de 1979. És llicenciat en Biologia i professor agregat a l'Institut Berenguer d'Anoia d'Inca.

Ha realitzat tasques d'investigació oceanogràfica i de microbiologia i contaminació marina de l'Institut Oceanogràfic. Ha estat Campió d'Espanya de natació i promotor del ressorgiment esportiu del tir de fona. Co-fundador a Pollença de l'O.C.B. i de la revista "El Gall".

GABRIEL FLORIT

Va néixer a Sineu dia 11 de desembre, l'any 1944. És casat i té dos fills.

S'incorporà al PSM l'any 1981.

Treballa com a venedor a una empresa de comerç i és membre de l'Associació de Veïns i de la de Pares del Coll d'en Rabassa. Col·labora a diversos mitjans de comunicació de Palma i de la Part Forana i ha desenvolupat una important activitat cultural a Sineu.

PERE MIRALLES

Va néixer a Montuïri dia 1 de setembre, l'any 1929. És casat i té tres fills.

La seva alta en el PSM es produí el març de l'any 1976.

És pagès, tinent de batle de l'Ajuntament de Montuïri, membre de la Unió de Pagesos, de l'Obra Cultural Balear, de l'Associació de Veïns i de la de Pares, i Director de la Banda de Música de Montuïri.

I PEL SENAT

IT SOCIALISTA DE MALLORCA

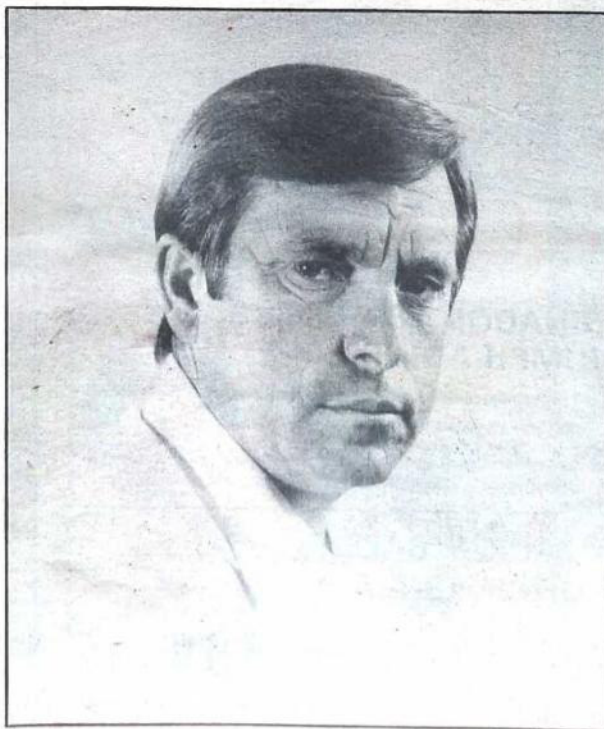

DAMIÀ PONS

En Damià Ferrà-Ponç, conegut així a través de la seva tasca intel·lectual, va néixer a Campanet dia 12 de maig, l'any 1949. És casat i té dos fills.

S'incorporà al PSM l'any 1978, i n'és actualment el Secretari general.

És llicenciat en Filologia Catalana, i treballa a l'Institut Nacional de la Seguretat Social. La seva tasca d'investigació de la nostra cultura està recollida a revistes especialitzades com són "LLUC" i "RANDA".

LLORENÇ RIGO

Va néixer a Palma l'any 1939. És casat i té tres fills.

Treballa i viu del camp i és membre de la Unió de pagesos. Formà part de la Cooperativa Agropecuària de Mallorca i va ésser un dels promotors de la Cooperativa Pagesa de Mallorca. Actualment és tinent de batle de l'Ajuntament d'Inca per la Candidatura Progressista Independent, membre de la Cambra Agrària d'Inca i de la Junta Rectora de la Caixa Rural Provincial. Ha estat proposat com a candidat a Personatge Agrícola de l'any.

CÒRSICA, UNA NACIÓ QUE ES DESPERTA

Els passats dies 6 i 7 d'agost es varen celebrar a Corti, la capital nacionalista de Còrsica, unes jornades inter-nacionals polítiques i culturals a les quals assistiren representants de diferents nacionalitats oprimides i on hi ha moviments nacionalistes més o manco forts que lluiten pel seu alliberament; entre ells podem anomenar representacions d'Euskadi, Galícia, Països Catalans, Irlanda, Armènia, Kurdistan, Namíbia, Eritrea, etc.

Les jornades varen ésser molt interessants i es va dis-

cutir la problemàtica del colonialisme en general, així com l'opressió que exerceixen els diferents estats sobre les nacionalitats allà reunides. Un fet molt interessant és que es va posar de manifest que tots els estats opressors empenen una mateixa política de desprestigi en contra del nacionalisme, dient que nacionalisme és igual a racisme, i intenten fer-hi veure una mena de nazisme. És evident que els únics nazis són els opressors que sotmeten les nacionalitats sota la seva disciplina i trepitgen d'una manera intencionada la llengua, la cultura i la història, fent veure que l'única història, llengua i cultura, és la seva.

Es va constatar que hi ha diferents graus de lluita, de les diferents nacionalitats allà representades, per a obtenir l'autodeterminació de la gent i contra l'opressió que hi ha hagut.

Les jornades es varen fer

dos dies abans de les eleccions per l'assemblea còrsica. Pels carrers i pels diferents pobles i ciutats es veia un gran moviment electoral, especialment dels partits nacionalistes; la Unió del Poble Còrs (UPC), i el Partit Popular Còrs (PPC). Els resultats de les eleccions foren bastant favorables al nacionalisme, si tenim en compte que era la primera vegada en la història que es votava una assemblea autònoma i la tendència de vot a les passades eleccions generals. D'altra banda també cal tenir present que els còrsos ja són minoria dins el total de la població. França, quan va haver d'abandonar Alger, va enviar els "refugiats" i la legió a Còrsica.

En definitiva, Còrsica és una nació que ha començat una lluita decidida per la seva autodeterminació i el poble n'és conscient.

UNA VICTÒRIA DEL POBLE CÒRS

Cal valorar dins la tradició francesa una mestra del centralisme, la victòria de la Unió del Poble Còrs en les primeres eleccions de la història de l'Estat francès per formar un parlament "regional". Just el fet que s'hagin convocat des del poder aquestes eleccions ja és una victòria dels nacionalistes de les nacions que es troben tancades dins l'hexàgon sota el poder parisienc. Una altra victòria és que la tradicional abstenció fruit de les pressions dels "clans" tradicionals a l'illa hagi minvat de manera que les votacions per al Parlament autònom s'han convertit, a part dels resultats, en l'acceptació de la necessitat de l'autonomia. I una victòria definitiva, més enllà dels set escons dels autonomistes nacionalistes, de la U.P.C. han estat els vots que han superat la por de les amenaces i pressions

dels cacs i els seus clans a las ordres de París.

Una altra qüestió és l'esquillet nivell d'autogovern (gairabé aquest mot és sobre en aquest cas) que se'ls concedeix. No és cap autonomia política? I segurament el desènci del poble còrs arribarà prest perquè no els han concedit ni allò que ens hagués restat a nosaltres després de la LOAPA. No tenen res de particular, en aquest context, les 99 bombes que els independentistes feren esclatar en una nit a l'illa com a resposta al muntatge centralista que, malgrat tot, els autonomistes pensaven que s'havia d'aprofitar.

Una pregunta final és si la resta dels pobles de l'hexàgon (Catalunya Nord, País Basc, Bretanya, Alsàcia, Occitània) exigiran una "autonomia" semblant.

PINDOLES

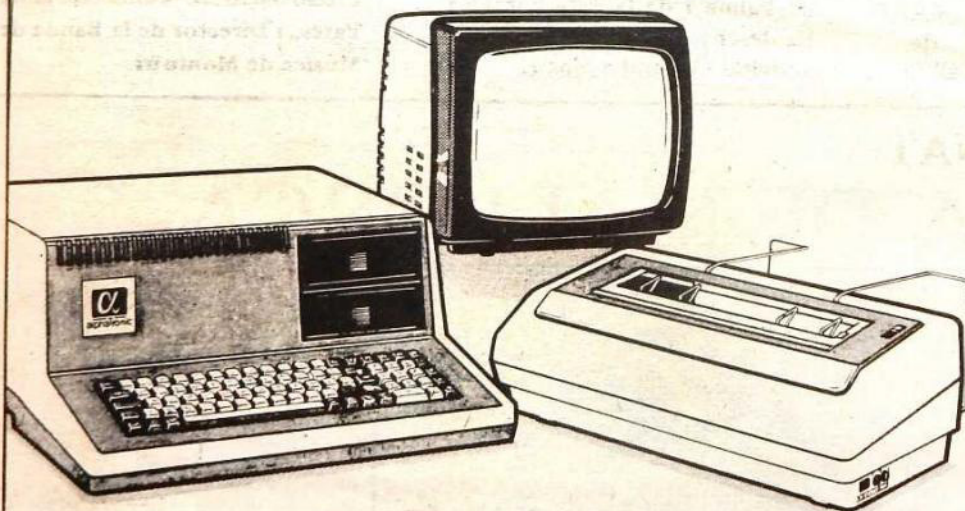
Pareix que el Secretari General de la FSB-PSOE, Francesc Triay, es passà un poc quan informà sobre la reunió d'En Felipe amb el Rei. De Madrid li pegaren una bona estirada d'orelles. I és que aquests "provincians" en anar a la capital, ja se sap...

Els que van a tota són aquests de "Alianza Popular". Per cert que aquestes dretes n'han après aviat, si no mirau com han assimilat les tàctiques dels troskistes que s'infiltraven dins els partits socialistes. Idò els d'AP a poc a poc s'han ficat dins les agrupacions d'UCD. Ja veureu a l'hora de fer llistes si hi quedaran esclats els de la UCD.

I de les enquestes que me'n direu. Però vos puc assegurar que totes són falses. L'altre dia a una reunió de l'executiva del PSM varem fer un sondeig i el resultat fou que tots els assistents pensen votar al Partit Socialista de Mallorca. A la vista d'aquesta intenció de vot massiva cap al nostre partit, l'executiva acordà substituir el programa d'oposició per un programa de govern.

**AQUEST ANUNCI DIU QUE
EL MICROORDINADOR
ALPHATRONIC ÉS EL MILLOR,
PERO NO SE'N FIÏ.
VENGUI I HO COMPROVI.**

MICRO-ORDINADOR alphatronic de TRIUMPH-ADLER

Programes estàndard fàcilment comprensibles i d'instal·lació immediata

Cobrint les espatlles a aquest gran equip, està GUILLAMET, S.A.; l'empresa dedicada al sector d'oficines, més antiga d'Espanya.

GUILLAMET representa les més prestigioses marques d'equips per a oficina, garantint un acurat servei tècnic i postvenda, a càrrec de grans professionals.

**MECANIZACION BALEAR
DE OFICINAS S.A.**

Bunyola, 7

Tel. 20 03 12

PALMA DE MALLORCA

PRESENCIA I OPINIO

PARLEN ELS POBLES

JUAN ARMENGOL, D'INCA, MOLT I ARREU, NACIONALISTA PER AMOR AL SEU PAIS,
PER INSTINT DE CONSERVACIÓ, PER CONVÍCCIÓ

LA "LOAPA" ES EL DECRET DE NOVA PLANTA 1982

En Jaume Armengol és d'Inca molt i arreu, amb totes les virtuts i defectes que aquest fet ètnic du impregnat: Es feiner, actiu, caparrut, inquiet, seriós fins a la exageració amb el que ell creu necessari, i potser una mica immisericorde amb les seves sentències. Jo el veig com un individu d'aquells subtils amb les carícies, però també contundent quan han de pagar una llosca.

CREC QUE ÉS IMPRESCINDIBLE UN AMPLÉ "FRONT D'ALLIBERAMENT NACIONAL"

Sens preàmbuls, no és home d'això, ell, entrant en conversa. Té poca rampa. No dona cap volta a les coses, va dret al que t'ha de dir i després es queda així, mirant-te de fit a fit com aquell que et diu: i ara què més? Com totes les persones que han nedit molt de temps contra corrent, té els convenciments ben arrelats i més clars que la llum del migdia. Sap, ulls clucs, on són les cebes del seu hortet polític, i t'ho diu amb una frescor humana que alimenta. Utilitza una parla ben expeditiva, aclaridora sempre del que et vol expressar. S'ajuda molt amb les mans. No està quiet ni un moment. Es ros i nerviós com un mostel.

ELS ARMENGOLS D'INCA

En Jaume té una aparceria a Inca, clar, al Carrer Major, abans Carrer General Franco, abans altra vegada Carrer Major, abans no ho sé. Va néixer fa 44 anys, el 38, d'una família burgesa. Els Armengols d'Inca, saps?, sí, és ver, mira tu, el meu padri Jaume té un carrer aquí. Era advocat. Lliberal. En temps de la monarquia de n'Alfons XIII, tu saps que només podien jugar dos partits: els liberals, aquí, a Inca. Després, quan hi va haver l'escissió, ell va fundar el que s'anomenà el partit Lliberal-Progressista. El vot del meu padri sempre va ser el vot popular, el dels anarquistes de la CNT que era molt fort a Inca, dels republicans...

Mon pare era un home distint, no tan compromès en política com el padri, però així mateix va tenir relacions amb Esquerra Republicana, enc que no hi milità mai. En temps de la República va donar classes a l'Institut de 2n. Ensenyament que es va fer a la ciutat. Un institut magnífic. El director era en Francesc De Sales Aguiló, un dels caps de l'Esquerra Republicana de Balears. I que després va haver d'exiliar-se, va haver de fugir com tanta, a Amèrica, a Venezuela. També hi havia n'Antoni Mateu, el que després afusellaren..., tots ells venien per aquí. Eren els amics de mon pare, el que li costà més d'un disgust, després, per part de la gent del "Movimiento".

Dins ca nostra sempre es va respirar un ambient eminentment lliberal. Humanista i lliberal.

Jo vaig estudiar el batxillerat aquí, a Sant Francesc, per després passar a Barcelona, a la Facultat de Farmàcia. Va ser allà quan vaig descobrir de veritat el que representava resistir-se a la colonització a l'imperialisme que ens tenien sotmesos des de Madrid. Vaig dimensionar en tota la seva grossària la gran frustració, totes les frustracions conseqüents de pertànyer a un país sotmès per drets de conquesta i amb un sentiment nacional pràcticament en estat de coma profund.

UN POLITIC NACIONALISTA, DINS UN PAIS OCUPAT

Des de Barcelona vaig conifrar el meu nacionalisme incipient. I una de les coses que primer vaig aprendre és que, un polític nacionalista no pot ésser dogmàtic. Jo pens que hi ha uns coses que un polític nacionalista, dins uns països ocupats, colonitzats com el nostre, s'ha de tenir ben presents, s'ha de plantejar d'una manera ben clara: Fundamentalment és més important el concepte de nacionalisme que la resta. Has de tenir voluntat de fer política de cara al teu poble, que és del que es tracta. I quan t'ho plantejges, resulta que arribes a la conclusió que Mallorca no és un país del tercer món; Mallorca, els Països Catalans, (és inútil, gratuït, malintencionat, voler separar contextos), són un lloc civilitzat, summament civilitzat sobretot en comparació amb altres indrets de l'Estat Espanyol. I ve quan et topes amb el problema del ser o no ser. O ets un purista ideològic, un testimonial, i t'has de dedicar a fer una tasca molt lenta i gairebé sense cap possibilitat d'èxit, o has d'intentar transformar aquest país, concienciar-lo millor dit, aquest poble, però des del poder. Si hem d'aspirar a part d'aquest poder i, mitjançant ell, treballar amb eficàcia per aquest poble, treballar per l'alliberament nacional, hem de saber veure que, aquest poble nostre és tradicionalment, històricament moderat, gens ni mica radicalitzat, extraordinàriament pacífic. Negar-ho és d'estúpids.

HEM D'ACTUAR AMB PRAGMATISME

Mira, a l'hora d'ara hem de ser clars: O hem d'actuar

amb pragmatisme o no ens hem de dedicar a la política.

Amb aquest anunci, puc continuar dient-te que jo pens que, el Partit Socialista de Mallorca, o ha de ser una eina útil, eficaç per dur al poble mallorquí cap a la retrobada de la seva identitat nacional amb uns mínims de possibilitats d'èxit, o no ha de ser. Així de clar.

I això sols ho podem aconseguir amb pragmatisme, condescendència fins al límit del possible, sense dogmatismes anacrònics i passats de rosca... I amb feina, molta feina ben feta. Opin que, ara com ara i aquí, pensar amb una altra cosa és oposar a fer els seus en terra.

Crec fermament amb la idea d'un front d'alliberament nacional tot l'extens i ample que sia necessari. Fora manies. Contant amb homes de tot l'espectre polític. Ho crec essencial. Uepl, he dit "homes", no he dit "tereteses polítiques, oportunistes que no importa citar perquè tanmateix la gent, que no té un pel de beneïta, ja sap quins són i quins no, l'únic que pretenc és continuar en el poder, no deixar refredar les butaques tibbes de la calorera acomodaticia de les seves anques, al preu que sigui, i explotar el vot sentimental, regionalista-romàntic i colorista; volen embalsamar la nostra realitat nacional, i aul, al museu arqueològic. I no és això. Mallorca és viva i creativa i creadora. I la nostra lluita és per aconseguir que ho sigui més de cada dia.

A L'HORA DE PARLAR AMB LA GENT, LI HAS DE PODER OFERIR COSES REALS

Però clar, avui més que mai has de ser molt concret a l'hora de parlar amb la

gent, li has de poder oferir coses reals: Li has d'oferir la possibilitat que sigui un poble lliure, en el qual ells puguin administrar els seus béns, i que aquests béns, a més, siguin administrats d'una manera neta, sense classismes, dins el context d'un socialisme modern, no dogmàtic, pràctic, factible.

En política, Biel, el que no es pot dur a la pràctica, no és vàlid. I no importa donar-li més voltes.

Quan un polític està dins un ajuntament, dins un Consell, dins un Congrés de Diputats, ha de tenir visió de conjunt, i ha de saber jugar la carta que pertoca. Has de saber negociar. I negociar és sempre cedir, condescendir un poquet. O has de callar, que si no, tanmateix, suïcides la moció. Jo m'hi he trobat mil vegades, aquí, a l'Ajuntament d'Inca. Si no hagués donat qualsevol cosa amb la mà esquerra, no hagués-sim recollit res tampoc amb la mà dreta. M'entens?

Ideològicament, jo, mira, quasi tots els meus plantejaments vénen, mira, bé, jo, bé, et diré que, en un prin-

cipi, jo vaig començar escrivint. Amb molt d'apassionament vaig escriure una novel·la, "Els Dies", l'any 66 o 67, que va obtenir el premi Ciutat de Palma. Sí. No. Bé, llavors no es va poder publicar per problemes amb la censura. Evident. I després, quan ja es podia publicar, jo la vaig trobar totalment fora de temps. I poesia també que m'agradava fer-ne. En poesia vaig guanyar el premi de "Ca n'Antoni Gros". Bé, idó, després me'n vaig anar a Barcelona i vaig treballar a l'Enciclopèdia Catalana...

Ja et dic, per la meua vocació literària i per la meua formació científica, crec que molt malament puc donar el to d'un polític "sui generis". Ara bé, si ho he de fer, si ho he de ser, he de ser pragmàtic. Jo no puc jugar a una política de teories ni dogmes. He de fer una política de cara al meu poble mirant-lo talment com és, no com voldríem nosaltres que fos. No, talment com és, l'he de mirar.

Les revolucions tipus marxistes, pens, no són factibles avui, aquí i ara, i menys des d'una òptica nacionalista. En primera pel que hem parlat abans de la realitat mallorquina actual. En segona perquè, en Carles Marx —i això ho saben tots el que l'han llegit, que no són tants com en presumen—, era, deia, eminentment anti-nacionalista. Sí, mira tu. En Lenin, no, En Lenin tenia un respecte claríssim als pobles, a les personalitats nacionals. Però en Marx?, no, en Marx era un estatista de dimensions naturals, si fotre, sí.

LA TERRA QUE TREPITJAM

Nosaltres, a Inca, tenim un programa avançat, progressista de bon de veres,

basat en una transformació racional i paulatina del poble cap a la seva realitat, cap a un nacionalisme ben entès. Un programa culturalment nacionalista, urbanísticament nacionalista. Qui estima la terra que trepitja, no l'espenya, no la romp, no la desintegra, no la desvirtualitza, no la pol·luciona, no l'embruta...

Qui estima la terra que trepitja, que l'ha vist néixer i li ofereix suport per poder donar les passes llargues i fermes, no embruta l'entorn, no edifica finques gratacculenesques i estrambòtiques malgrat els doblers que hi pugui haver de guanyar. S'han de saber compenjar els interessos particulars amb els comunitaris, amb l'harmonia de conjunts, amb la bellesa...

Eren ben a prop de les dues del migdia. Feia dues hores curtes, curtíssimes, que parlàvem i, el festiu paper blanc del carrer major endimenant ens feia l'ullet per la finestra de l'apotecaria, a porta tancada ja, Era ben hora d'aplegar. Comandava l'estómac.

Pensava, de tornada a ca nostra que, una vegada més trobaria l'arros estovat; que, potser, era impossible amb l'esquifit temps dedicat a l'entrevista, dir més coses hi diries amb més claretat; que, una vegada més havia descobert en un altre individu aquella elegància humana que sempre, en tots els casos genera la sinceritat, això tan poc prolífic; que de bell nou em sonava un amortiguador del cotxe; que m'havia oblidat de demanar-li a en Jaume com ho havia fet per deixar de fumar; ni si em volia deixar llegir l'original de la seva novel·la, ni...

I sol. Feia un ressol que espessia l'aire i inflava les espigues del blat, ja madur, als collars de la plana.

SUSCRIBIU-VOS A UNA REVISTA AL
SERVEI DE LA NOSTRA CULTURA

NUC

Apartat 619

PALMA DE MALLORCA

C. O. P. E.
MALLORCA

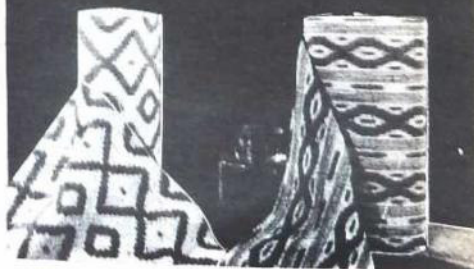
RÀDIO POPULAR DE MALLORCA

és popular i és
de Mallorca

TELES MALLORQUINES I ROBA DE LLENGOS

a CÀN OLIVER

Carrer Victòria, 1
Tel. 631288 Soller

ELS DARRERS RESISTENTS

Repardides entre els termes de Santa Maria del Camí, Bunyola i Alaró, les muntanyes compreses entre Sa Comuna de Bunyola i el Castell d'Alaró formen un ampli espai cobert de vegetació, ple de puigs i comellars, i amb molt poca població. Aquestes muntanyes, foren l'escenari de la dura resistència que durant tretze anys (1.936-1.949) oposaren n'Honorat Tries i el seu fill, en Jaume Tries, homes d'esquerra de Santa Maria, a les forces del moviment feixista.

Tretze anys de patiments durant els quals hagueren de fer front a la persecució més o menys intensa a què se'ls va sotmetre, i que aguantaren sols gràcies a l'extraordinari coneixement del terreny que arribaren a tenir i a l'ajut d'un grapat d'amics dels pobles veïnats.

Per poder explicar una mica la seva història, ens haurem de remuntar al 20 de juliol de 1.936, dia de Sta. Margarida, patrona de Santa Maria. L'esciat de l'aixecament militar havia sorprès el poble en plenes festes, que s'acabaren immediatament. No es veia gaire gent pel carrer, sols dins els cafés on es reunien els partits d'esquerra grups d'homes esperaven les notícies de la ràdio. Tant la guàrdia civil com els falangistes locals es mantenien a l'expectativa. Estaven així les coses, quan arribà un grup armat dirigit per uns quants d'oficials feixistes, els "jinetes de Alcalá", els quals de forma expeditiva prengueren les mesures per tal que el poder municipal

passàs a mans de la Falange i després anaren al local de l'Agrupació Socialista, on tiraren llibres i documents al carrer per fer-ne una cremadissa. Un dels joves que veia com es destruïa el seu local era en Jaume Tries, aleshores de vint anys d'edat, membre de les Joventuts Socialistes Unificades.

El dèbil moviment obrer de Santa Maria havia costat molt d'organitzar, des de la primera República hi havia hagut intents associatius que no arribaren a fructificar, durant els anys 1.919-23 s'havia intentat organitzar una Casa del Poble i una organització socialista, però fins a l'arribada de la segona República no havia estat possible l'organització definitiva dels partits obrers i el sindicat UGT. En el moment de l'aixecament militar els partits i sindicats obrers començaven a estar implantats en el poble. Aquell 20 de juliol era difícil per a un jove com en Jaume Tries copsar tot l'abast dels fets, però la virulència de l'acció dels ofi-

cials d'Alcalá no deixava molt de lloc als dubtes.

A partir del dia 20, mentre els falangistes cada dia es mostraven més agressius, els homes d'esquerra quedaren desmoralitzats. Però devers el dia 28 la cosa es va enfosquir més. Aquell dia ja detingueren 5 o 6 persones a Santa Maria, d'altres fugiren o s'amagaren. En Jaume Tries, va pensar que havia de fer qualche cosa, el dia 28 a la nit com a prevenció se'n va anar a dormir a una finqueta que tenien en el camp. El seu pare, n'Honorat Tries "Norat", membre del partit comunista, havia quedat a ca seva a arreglar els animals quan va sentir acostar-se un camió, es va poder amagar i va veure que anava ple de falangistes armats i va poder sentir com demanaven per ells i deien que allà on els trobassin els afusellarien. Aquella mateixa nit, pare i fill partiren cap al bosc. No podien imaginar mai que haurien d'estar tretze anys sense poder sortir d'aquelles muntanyes.

Afortunadament, pogueren prendre contacte amb amics de Santa Maria, Bunyola i Ciutat que els procuraren roba, menjar i informació. El curs dels esdeveniments els obligà a allargar la seva fugida. Procuraven estar sempre seguit mundant-se d'un lloc a l'altre per tal que no els vessin molt i despatir els perseguidors. Si

Jaume Tries

eren vists per qualche persona que els pogués delatar immediatament canviaven de zona. Quasi sempre solien habitar dins coves situades als llocs més elevats i inacessibles, a vegades en alguns comellars allunyats construïen barraques de càrritx.

El menjar era un dels problemes més preocupants, sovint l'obtenien gràcies a l'ajut dels amics. A vegades arrebegaven faves tendres i

altres coses, o matalaven un xot, però havien d'anar molt alerta i no fer-ho molt coixedor per no delatar la seva presència.

Recorregueren tota la serra. Arribaren fins a Lluç i també fins a Calvià, però principalment romangueren a Sa Comuna, Es Cabàs, Son Pou, Son Oliver... prop de Bunyola i Santa Maria, que eren els llocs on coneixien més gent.

De tant en tant els falangistes feien batudes, sobretot quan tenien referències més o menys segures de la seva presència a qualche lloc concret. Més d'una vegada els perseguidors passaren a pocs metres d'ells, o els varen passar davall ells enfilats a un arbre, i qualche pic que varen esser descoberts no els va faltar coratge per fer callar el falangista que els descobria.

Es varen saber organitzar molt bé. Fins al punt que el seu refugi va servir de recuperació d'altres companys en pitjor estat que ells, com és el cas d'en Joan "Bril" d'Alaró, que els arribà descalç, esgotat, famolenc... havia estat afusellat al cementiri de Ciutat, i al no ferir-lo es va posar a córrer fins que va caure, vomitant l'oli de ricí que li havien fet beure, de tal manera que de lluny va semblar mort. Un amic el va enviar cap als "Norats", que l'ajudaren, fins que va anar a una caseta seva d'Alaró i va salvar la vida.

Pogueren sobreviure tret-

ze anys gràcies a una ferrenya voluntat de resistència i a una lluita per mantenir sempre viva l'esperança, durant els anys de la guerra esperant que el resultat fos favorable a la República, després esperant que la caiguda de "les potències feixistes" capgiraria la situació, i després, ja perduda tota esperança, es negaren a entregarse fins que trobaren l'oportunitat de fugir de Mallorca.

A finals de 1.949 o a principis de 1.950 obtingueren la possibilitat de fugir cap a Alger. Un cotxe els recollí prop de Santa Maria i els dugué a un lloc de la platja de Ciutat on un llaut els transportà a Alger.

A Algèria iniciaren una nova vida. Els primers anys foren difícils, però des del primer moment tengueren l'ajut d'altres companys mallorquins, con un grupet de socialistes de Lluçmajor, que els ajudaren. En Jaume es va posar a treballar de picapedrer i es va casar amb una eivissenca. L'any 1.961 quan ja no podien estar més a Algèria es varen establir a Santa Eulària d'Eivissa. N'Honorat Tries va morir l'any 1.981 als noranta anys d'edat, en Jaume segueix residint allà, hi ha vingut varies vegades a Mallorca, la darrera va esser amb motiu de l'homenatge que un grup de santamariers li organitzà el 15 de maig d'enguany.

Mateu Morro i Marcé
Santa Maria, Agost de 1.982.

PLAGUETA

QUADERNS DE LLENGUA I EXPERIÈNCIES

Autors:

Gabriel Janer, Bartomeu Rotger i Miquel Vives

**Un quadern cada curs de 1er, a 5^è d'EGB
perquè els nins facin viure la nostra llengua.**

SANTILLANA
Llibres que fan escola

INFORME DE LA U.P.M.

SOBRE L'ACTUAL

SITUACIÓ VETERINÀRIA A LES ILLES BALEARS

La Unió de Pagesos de Mallorca ha preparat aquest informe i l'envia als medis de comunicació i als organismes implicats perquè creu que la situació de la veterinària a la nostra illa es degrada per moments i que correspon a l'administració en primer lloc tenir en compte aquestes deficiències i, en base a les observacions que li fan els afectats, rectificar la seva actuació per bé de tota la pagesia i consumidors en general.

El primer problema que volem denunciar és que darrerament i com conseqüència de "Reformes sanitàries" la pagesia ha vist com desapareixien places de veterinaris a la nostra comunitat il·lenca. A més d'això les vacances que s'han anat produint no s'han cobert. Les trampes legals són molt freqüents, amb lo que els sanitaris implicats són culpables d'una possible infracció.

ASPECTES LEGALS

1) Relació de places desaparegudes
S'han esborrat del mapa les places de Manescals titulars dels municipis de: Sencelles, Muro, Algaida i Llubí.
Els municipis de Sencelles i Llubí, juntament amb els de Lloseta i Inca, constitueixen actualment el partit veterinari d'Inca, amb un cens d'habitants que supera de moltíssim la cifra de 20.000

	Habitants
Inca	20.747
Lloseta	4.529
Llubí	2.076
Sencelles	1.030
28.112 total d'habitants del partit	

Segons el Reglament del Sanitaris locals (B.O.E. de 7 d'Octubre del 54), decret de 27 de novembre de 1953 en el seu article 96, els partits veterinaris amb un cens d'habitants comprès entre 20.001 i 50.000 persones han de disposar de 3 a 5 manescals. Actualment el partit d'Inca només disposa de 2 manescals.

Igualment, Eivissa amb 25.343 habitants només disposa d'un manescal titular.

En conjunt, això representa un nombre de places extingides que varia entre 7 i 10. I per tant creim que aquí hi ha una possible transgressió dels Estatuts Organitzatius dels Col·legis de Manescals (O.M. de sept. del 70 Capítol XI, art. 70 en els seus apartats 1, 1) que són responsables de dur al dia l'organització de les places vacants.

2) Relació de places vacants

Les places vacants de manescals que no han estat cobertes per personal interí, d'acord amb la legislació, són: Mercadal, Maó, Sineu, Palma (2).

També considerem aquest fet com una possible transgressió a l'orde de dia 2 de maig del 1962 per la que es dictaven normes per a la provisió interina de places vacants dels Cossos General de Sanitaris locals. I aquesta orde tenia com finalitat atilitzar al màxim la provisió interina de places vacants.

I encara una altra possible transgressió: la dels Estatuts de la organització dels Col·legis de Manescals, Cap. XI, art. 70: la organització de les bosses de feina (Bolsas de trabajo).

El fet que en l'actualitat el municipi de Palma només tenguí 8 manescals, perquè no es cobreixen les dues vacants que hi ha, fa que s'infringeixi possiblement el Reglament de Sanitaris locals que diu que els municipis de 250.001 a 500.000 habitants han de tenir entre 10 i 40 manescals.

3) Relació de manescals titulars amb residència diferent a la del seu partit sanitari.

L'article 148 del Reglament de Sanitaris locals obliga a la residència en el mateix municipi. Però en els casos següents aquesta norma no es compleix:

Partit veterinari	Veterinari titular	Residència habitual
Maria de la Salut	J. Aguiló Bonnin	Palma
Marratxí	R. Aguiló Mercadal	Palma
Artà	B. Caldentey Martí	Son Servera
Manacor-Selva	B. Bauzá	Palma
Porreres	M. Felani Mesquida	Palma

Santa Maria	G. Massanet Pons	Manacor
Sant Llorenç	A. Mesquida Galmés	Manacor
Capdepera	J. Ferriol	Artà
Pollença	A. Mus López	Palma
Felanitx	P. Oliver Oliver	Palma
Aleúria	G. Palou Rebassa	Palma
Santa Margalida	M. Pastor Pastor	Maria de la Salut
Palma-Conselleria	G. Sastre Celia	Búger
Manacor	M. Truyol Real	Palma
Campanet-Búger	U. Verd Soler	Sa Pobla
Sant Josep (Eivissa)	B. Barceló Amer	Inca
Alaior (Menorca)	J. Pucurull Martí	Tarragona

4) Incompatibilitats

Exposam a continuació possibles incompatibilitats:

Bartomeu Anguera Sansó:	Director de l'Institut de Biologia Animal. Cap del Departament de Ramaderia de la C. d'Agricultura del Consell.
Sebastià Cardell Palmer:	Manescal del Ministeri, transferit a la C. d'Agricultura. Manescal Inseminador de l'Institut Pr. de Biologia Animal.
Joan Fe Serra:	Director tècnic Escorxadors municipal de Palma. Manescal inseminador de l'Institut de Biologia Animal.
Bartomeu Barceló Amer:	Manescal titular de Sant Josep d'Eivissa. Manescal de l'empresa Soler d'Inca.
Alfred Mus López:	Manescal titular de Pollença. Manescal de l'Institut Prov. de Sanidad.
Joan Bosco Pons Marques:	Manescal del Consell Insular de Menorca. Manescal substitut d'Alaior.

5) Abusos legals

Dins aquest apartat volem fer referència als permisos per malaltia, vacances, etc. Com que es fan entre els mateixos manescals titulars per tal d'obtenir una mensualitat més ho podríem classificar dins la branca de la "picaresca", però si tenim en compte tots els precedents anteriors, creim que pot conduir a faltes per abandó de servei.

ASPECTES REFERITS AL CONTROL ALIMENTARI

Ens veim obligats a denunciar un servei deficient a la Llotja del peix de Palma, punt que subministra peix a distints municipis de l'illa.

Aquest servei també és pràcticament inexistent a MERCAPALMA, punt que subministra la quasi totalitat de municipis.

Els sacrificis d'urgència als escorxadors, així com l'obtenció de les guies sanitàries és una verdadera peregrinació de poble en poble per a les poblacions on el manescal titular resideix a un altre municipi, cercant-lo. I fins i tot l'extensió de guies sanitàries es fa freqüentment per personal no titolat, i això representa la manca de garanties sanitàries en origen.

CONTROL SOBRE ZOONOSIS TRANSMISSIBLES A LES PERSONES

Encara que s'ha iniciat una campanya anti-brucel·losa i anti-tuberculòtica, aquesta no arriba a tots els punts de les illes.

L'obligatorietat de control d'aquestes malalties a les vaqueries que subministren a municipis no es té en compte i no es realitzen les inspeccions obligatòries.

En alguns municipis, malgrat haver-se incrementat moltíssim el cens caní, les vacunacions anti-ràbiques han disminuït.

CONCLUSIONS

1) Tota aquesta exposició demostra l'acumul d'irregularitats comeses en el camp veterinari.

2) Havent-hi una legislació i unes normes molt concretes que regulen clarament tota aquesta organització, ara incorrecta, volem que els organismes responsables rectifiquin la seva actuació en bé de la pagesia, dels nombrosos manescals joves sense feina i de la població en general.

Comissió de Sanitat animal de la U.P.M.

**Llibreria
QUART
CREIXENT,**
llibres i joguines

C/. Ruaf, 5
Tel. 213821
CIUTAT

**FOTOGRAVATS
LLUÍS**

Sant Bartomeu, 9 - 1.º - B
CIUTAT — Tel. 21 71 64

**DIFONDRE
"MALLORCA SOCIALISTA"
ÉS PARTICIPAR EN LA LLUITA
DEL NOSTRE POBLE**

MALLORCA SOCIALISTA

C. Temple n.º 7 - Ciutat de Mallorca - 1
Tels. 22 14 14 - 22 16 26

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom _____
Adreça _____
Població _____ Tel. _____

M'interessa una subscripció:

☐ Anual 500 ptes.
☐ Anual 1.000 ptes. (Ajuda)

Forma de pagament:

☐ Rebut domiciliat a un Banc
Banc _____ Suc. _____
Compte n.º _____ Titular _____

☐ Enviaré l'import { Taló n.º _____
Gir Postal _____

Signatura, _____

TELE-HOGAR, TOT EN VIDEO

Les millors marques internacionals

Carrer Nicolau de Pax, 16 - Tel. 27 97 50 i Velázquez, 12 Ciutat

LLUCMAJOR

URBANITZAR LA MARINA NO ES LA SOLUCIÓ

Molt sovint alguns sectors han presentat una visió idealitzada i falsajada de Llucmajor basada sobre tòpics de ciutat gran i poderosa. No hi ha dubte que tot és una falsedat com unes cases. I encara més avui que no podem parlar de Llucmajor sense referir-nos a la profunda crisi econòmica que la sacseja per tots els costats. Sense pretensions de voler ser exhaustius —tanmateix no en sabríem, de fer un anàlisi econòmic complet— creiem que no és sobrat pagar una ullada sobre el panorama llucmajorer i tractar de treure'n unes reflexions.

LA CRISI S'AGREUJA

Des de fa uns anys la crisi del sector del calçat ha duit com a conseqüència el tancament de sis empreses importants i la pèrdua de devers 600 llocs de treball. L'experiència de les cooperatives i de les societats anònimes laborals tampoc no s'ha demostrat adequada per a vèncer la crisi. Ho demostra el cas de Munar's S.A.L. que, després de les vacances d'estiu, ja no ha obert les portes i ha presentat la suspensió de pagaments i l'expedient de regulació de plantilla per als 132 socis-treballadors. Aquesta important fàbrica de calçat s'havia constituït en societat laboral el febrer de 1981 mitjançant un acord que establia la participació al 50 per cent de l'antiga societat anònima i dels treballadors. Els obrers varen ésser assessorats per la UGT i reberen del Ministeri de Treball uns crèdits personals de mig milió de pessetes fins a totalitzar la quantitat de 54 milions. Però

tot aquest capital sols haurà servit per allargar el desenllaç definitiu i per desfer els antics propietaris de la càrrega dels deutes acumulats. Aleshores no és estrany que molta gent hagi interpretat la conversió de la S.A. en S.A.L. com una operació per desfer-se de la fàbrica decadent i passar el mort als treballadors després d'haver utilitzat els seus crèdits. Per ara, els obrers esperen per apuntar-se al subsidi d'atur i romanen a l'expectativa per aclarir qui haurà d'afrontar la garantia dels crèdits donats pel Ministeri.

SOLUCIO: URBANITZAR LA MARINA?

Davant l'estat de postració econòmica de la indústria —i de l'agricultura— llucmajorera sembla que bastant gent veu la solució de l'atur en la continuïtat de l'expansió urbanística a la costa. No hi ha dubte que tal "solució" no és més que un engany farcit de demagogie que presenten els especuladors i els negociant sense escrúpols davant la destrucció de la naturalesa.

Exemples ben clars els tenim amb el que està passant actualment. D'ençà que entrà el nou Consistori s'inicià l'elaboració del nou pla general d'ordenació urbana, un avanç del qual va ésser presentat en una reunió pública en el Col·legi d'Arquitectes. Un dels aspectes més representatius d'aquest avanç era la delimitació d'unes àrees de protecció pel seu interès paisatgístic i ecològic: les muntanyes de Randa i collin-dants, i la marina compresa des de Cala Pi

fins a Cap Regana. Igualment la zona urbanitzable compresa entre Regana i S'Arenal era objecte de limitacions i correctius que no permetien les atrocitats urbanístiques.

El fet real és que han passat els mesos i, del pla general, no se'n saben noves. Això fa que els qui tenien interessos en l'especulació dels terrenys de la marina presentin els projectes d'urbanització sense que l'Ajuntament hagi fet res per impedir aquest extrem quan tenien facultats per fer-ho. D'aquesta forma és possible que quedi realitzat allò que preveia —o preveu, perquè encara és vigent— el pla d'urbanisme del "boom" turístic: la urbanització de tota la costa, des de S'Arenal fins a S'Estanyol (73 Km).

Una mostra representativa és el cas de Capocorb Nou, una vasta possessió que abarca des de Cala Pi i Cala Beltran fins a les immediacions del Cap Blanc. Aquí —futura zona protegida— amb capital àrab es vol establir una superurbanització, la fase provisional de la qual ja ha aprovat l'Ajuntament amb gran repiqueig de campanes a rel de les cessions que han fet els moros. A més, el cas de l'autorització de Capocorb és el precedent que justifica la presentació de moltes altres urbanitzacions.

L'ACTITUD DELS PARTITS POLITICS

Dins tot aquest embolic, l'actitud d'UCD —dominant a l'Ajuntament— no estranya gens. Al cap i a la fi va pujar al poder amb el vot de les dretes i dels sectors

que encara no han comprès —o no els interessa comprendre— que la conservació de la naturalesa i del paisatge ha de ser un dels objectius primordials de tota política urbanística. Més estrany resulta el cas del PSOE que en una primera etapa eixecava la bandera del proteccionisme i ara se'n desdii sense gaire dificultats. Sembla que qualsevol cosa els ha fet canviar perquè ara veuen amb bons ulls aquestes urbanitzacions a canvi de les cessions en metàl·lic o en terrenys. Si més no, els representants socialistes espanyolistes no s'hi han oposat i han acceptat els projectes. Per què aquesta curtesa de mires del PSOE llucmajorer? No veuen que tanmateix la majoria de solars de les urbanitzacions actuals encara estan sense edificar? ¿No saben que les despeses que ocasionaria a l'Ajuntament en forma de serveis en excés d'urbanitzacions superaria en molt els possibles beneficis a treure? ¿No pensen que els llocs de treball que crearfen serien massa efímers i poc segurs? I, sobretot, no se n'han temut que perpetuar el model de creixement del "boom" turístic és negatiu per als interessos de Mallorca perquè destrueix la naturalesa, degrada al medi ambient i, a la llarga, paralitza la seva economia i ens converteix encara més en un poble colonitzat? Davant aquestes realitats, l'activitat de les dretes és comprensible perquè amaguen els tentacles que viuen d'aquests negocis. Més difícil d'entendre és la postura del PSOE, carregada de massa ambigüitats i de massa confusions.

CAP-ROIG

AQUESTS SON ELS RECITALS QUE VOS RECOMANAM

SERRAT'82

DIES 28, 29 i 30 DE SETEMBRE

LABORDETA

DIA 8 D'OCTUBRE

AUDITORIUM

VENDA ANTICIPADA D'ENTRADES A "TRIS-TRAS", Sindicat, 4